

DE BUURTWINKEL VAN TWEEDE KANSEN

HO-YEON KIM

De
BUURTWINKEL
van TWEEDE
KANSEN

Uit het Koreaans vertaald door
Mattho Mandersloot en Thyze van Onna

WERELDBIBLIOTHEEK

Dit boek is gepubliceerd met steun van het Literature Translation
Institute of Korea (LTI Korea)

Oorspronkelijke titel *The Uncanny Convenience Store* / 불편한 편의점

© 2022 Ho-yeon Kim

© 2024 Nederlandse vertaling Mattho Mandersloot en Thyrze van

Onna / Wereldbibliotheek

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Villa Grafica

NUR 302

ISBN 9789046832103

www.wereldbibliotheek.nl

Wereldbibliotheek maakt deel uit van Park Uitgevers

FEESTBANKET LUNCHPAKKET

Toen Yeongsook Yeom beseftte dat haar buideltasje niet meer in haar rugzak zat, reed de trein de periferie van Pyeongtaek al voorbij. Het probleem was dat ze zich niet eens kon herinneren waar ze het kon zijn verloren. Haar vergeetachtigheid maakte haar nerveuzer dan het besef dat ze haar tasje kwijt was. Terwijl het zweet haar uitbrak, probeerde ze wanhopig te bedenken waar ze de afgelopen paar uur was geweest.

Toen ze in het hoofdgebouw van Station Seoel haar treinkaartje had gekocht, had ze haar tasje zeker nog gehad. Ze had haar portemonnee er immers uit gepakt en met haar pinpas voor het kaartje betaald. Vervolgens was ze in de wachtruimte gaan zitten en had ze ongeveer een half uur naar het nieuwskanaal op tv gekeken. Ze was aan boord van de trein gestapt, had een plekje gevonden, was met haar rugzak op schoot in slaap gevallen en toen ze weer wakker werd, was er niets veranderd. Maar zojuist, toen ze haar telefoon uit haar rugzak wilde pakken, merkte ze tot haar grote schrik dat haar buideltasje was verdwenen. Bij de gedachte dat ze haar portemonnee, haar bankboekje, haar notitieboekje – kortom, al haar belangrijkste bezittingen – was kwijtgeraakt, voelde ze haar adem stokken.

Mevrouw Yeom wist dat ze de radertjes in haar hersenen op volle toeren moest laten draaien, net zo vlug als de sneltrein die haar vervoerde. Alsof ze het uitzicht in omgekeerde richting aan zich voorbij zag flitsen, spoelde ze haar geheugen terug. Ze ging

zozeer op in haar herinneringen dat ze hardop in zichzelf begon te praten, en toen ook haar benen van de opwinding begonnen te trillen, schraapte haar buurman geërgerd zijn keel.

Niet het geluid van de man, maar de ringtoon van haar telefoon bracht haar terug naar het hier en nu. Het was een nummer van ABBA, waarvan de titel haar even ontschoot. ‘Chiquitita’? Nee, ‘Dancing Queen’? *O jee, oma wordt echt een beetje dement...*

Toen ze de telefoon met trillende handen uit haar rugzak pakte, herinnerde ze zich de titel: ‘Thank You for the Music’. Tegelijkertijd zag ze dat ze werd gebeld door een onbekend nummer, dat begon met 02. Ze ademde diep in en nam op.

‘Hallo?’

Het bleef stil aan de andere kant van de lijn. De achtergrondruis deed vermoeden dat de beller zich op een openbare plek bevond.

‘Met wie spreek ik?’

‘B-Bent u... Yeongsook... Yeom?’

De stem klonk zo hees en warrig dat hij nauwelijks bij een mens kon horen. Wat ze hoorde leek eerder op het gebrom van een beer die net uit zijn winterslaap was ontwaakt en voor het eerst zijn grot uit kwam.

‘Ja, dat ben ik.’

‘Uw p-p-portemonnee.’

‘Jeminee. Hebt u hem gevonden? Waar bent u?’

‘In... Seoel.’

‘Waar precies? Op het station misschien?’

‘Ja. Station... Seoel.’

Met haar hand op de microfoon slaakte ze een zucht van verlichting en schraapte haar keel.

‘Dank u wel dat u hem hebt gevonden. Ik zit helaas al in de trein. Bij het volgende station stap ik uit en dan kom ik meteen terug. Zou u zo vriendelijk willen zijn hem nog even te bewaren of bij iemand achter te laten? Ik zal u belonen zodra ik er ben.’

‘Ik wacht hier... Kan toch... n-nergens heen.’

‘O, echt? Goed. Waar kan ik u vinden?’

‘Bij het p-perron van de Airport Express... V-Voor de GS25...’

‘Dank u wel. Ik zal opschieten.’

‘Doe maar... r-rustig aan.’

‘Oké, dank u wel.’

Zodra ze de verbinding verbrak, kreeg ze een vreemd voor-gevoel. Het stotterende gebrom dat ze aan de telefoon had gehoord, deed haar vermoeden dat de man dakloos was. Het 02-nummer, dat van een openbare telefoon moest zijn, en de opmerking dat hij ‘nergens heen kon’, bevestigden dat vermoeden. Haar zenuwen werden haar de baas. Hoewel hij had gezegd dat hij de portemonnee zou teruggeven, voelde ze zich ineens slecht op haar gemak, bang dat hij geld van haar zou eisen.

Toch kon een man met het goede fatsoen om haar te bellen over een gevonden portemonnee geen kwaad in de zin hebben. Als beloning zou ze hem de 40.000 won geven die ze in haar portemonnee had zitten, dat was een mooi bedrag. Er werd omgeroepen dat de trein over enkele minuten in Cheonan zou stoppen. Mevrouw Yeom borg haar telefoon weer op in haar rugzak en kwam overeind.

Toen de trein terug ter hoogte van Suwon reed, begon haar telefoon nogmaals te rinkelen. Terwijl Mevrouw Yeom de tekst van ‘Thank You for the Music’ bij wijze van geheugentraining hardop meeneuriëde, zag ze op het scherm dat ze door hetzelfde nummer werd gebeld als daarstraks. Ze kalmeerde zichzelf en nam op. Het bleef lang stil.

‘Ik ben het...’ klonk de aarzelende stem uiteindelijk.

Mevrouw Yeom liet haar stem krachtig klinken, zoals wanneer ze een leerling toesprak die haar een slappe smoes probeerde te verkopen.

‘Zegt u het eens.’

‘Ja... mevrouw. Ik heb n-nogal honger...’

‘En dus?’

‘Mag ik... misschien... zo’n l-lunchbox kopen?’

Mevrouw Yeom voelde hoe een lichte warmte zich door haar borst verspreidde. De manier waarop hij haar met ‘mevrouw’ aansprak en haar om een lunchbox vroeg, bracht haar in een gulle bui.

‘Dat mag wel, hoor. Kiest u er maar een uit. En u zult vast ook dorst hebben, dus koopt u er maar iets te drinken bij.’

‘D-D-Dank u wel.’

Vrijwel meteen nadat ze had opgehangen, verscheen er een melding van haar bank op het scherm. Het gebeurde zo snel dat ze zich afvroeg of hij al in de rij voor de kassa had gestaan toen hij haar belde. Omdat hij kennelijk niets te eten had, moest hij een vrijbuiters van Station Seoel zijn, een kameraad van de duiven. Toen ze beter naar het scherm keek, zag ze dat hij 4900 won had afgerekend voor een ‘Too Much Lunchbox van Chan-ho Park’. Hij zal wel verlegen zijn, dacht Mevrouw Yeom, want hij heeft niets te drinken gekocht. Ze besloot dat het niet nodig was om hulp in te schakelen, wat ze misschien uit voorzorg had willen doen, en zou hem in haar eentje ontmoeten. Ze mocht dan zeventig zijn en tekenen vertonen die wezen op het beginstadium van dementie, ze geloofde nog altijd in haar eigen waardigheid. Ze besloot te vertrouwen op het feit dat ze haar vele leerlingen in al die jaren niet één keer lelijk had behandeld en hen altijd met opgeheven hoofd tegemoet was getreden, tot op de dag dat ze de pensioenleeftijd had bereikt en was gestopt met lesgeven.

Bij aankomst op Station Seoel zag Mevrouw Yeom meteen de doorgang naar het perron van de Airport Express. Ze nam de roltrap naar beneden en zag aan haar rechterhand een GS25-winkeltje, waar de man met de berenstem op de grond zat, zijn

gezicht in een lunchbox begraven. Naarmate ze dichterbij kwam en hem beter kon zien, laaiden haar zenuwen weer op. Zijn lange, klittende haar zag eruit als het uiteinde van een vloermop en zijn dunne sportjack en broek waren zo vies dat je niet meer kon zien of ze oorspronkelijk beige of bruin waren geweest. Aandachtig pakte hij met zijn eetstokjes een knakworstje uit zijn lunchbox en stopte het in zijn mond. Nu wist ze het zeker: hij was dakloos. Ze zette zich schrap en liep op hem af.

Toen gebeurde het. Uit het niets renden drie vreemde mannen op de dakloze af. Van schrik bleef Mevrouw Yeom stokstijf staan. Ook dit hyena-achtige trio bestond duidelijk uit daklozen, die zich gezamenlijk op de man met de lunchbox stortten en met veel geweld iets aan hem probeerden te ontfutselen. Mevrouw Yeom keek om zich heen en stampte in een reflex op de grond, maar de voorbijgangers leken niet op te kijken van het zoveelste akkefietje tussen een stel rondhangende zwervers en keurden hun geen blik waardig.

De man met de lunchbox gooide zijn eten omver en kromp ineen om zich tegen de klappen te verdedigen. Maar uiteindelijk wisten zijn belagers hem in de nek te grijpen, zijn armen los te sjarren en af te pakken wat hij probeerde te beschermen. Mevrouw Yeom, die zenuwachtig toekeek, kreeg op dat moment te zien wat de drie mannen hadden gestolen. Haar roze buideltasje!

De drie belagers gaven de man met de lunchbox ieder een flinke schop na en maakten aanstalten om ervandoor te gaan. Mevrouw Yeom trilde van top tot teen en zakte ten einde raad op haar hurken. Toen kwam de gehavende dakloze overeind en gooide zijn hele gewicht op de man die het tasje uit zijn handen had gerukt.

‘Grrraaa!’

Luid brullend tackelde hij de dief en wierp hem tegen de grond. Hij kreeg de overhand en wist het tasje terug te veroveren, maar werd meteen door de andere twee besprongen. Op

dat moment ontvlamde er een vuur in de ogen van Mevrouw Yeom. Ze sprong overeind, holde naar de worstelende mannen en schreeuwde zo hard dat de aderen in haar nek zichtbaar werden.

‘Hé, jullie daar! Geef dat terug!’

Door het aanstormende gegil stopten de mannen waar ze mee bezig waren. Al rennend hief Mevrouw Yeom haar rugzak in de lucht en mepte een van de mannen ermee tegen het hoofd. Krak. De man kreunde van de pijn, terwijl zijn twee kameraden opstonden en achteruitdeinsden.

‘Houd de dief! Mijn portemonnee! Ze gaan ermee vandoor!’

Toen de mannen zagen dat haar furieuze gekrijs de aandacht van omstanders begon te trekken, draaiden ze zich om en zetten het een voor een op een lopen. Zo bleef alleen de man die haar gebeld had op de grond achter, met het roze tasje strak tegen zijn lichaam gedrukt. Mevrouw Yeom liep naar hem toe.

‘Gaat het?’

De man draaide zich om en keek haar aan. Met zijn gezwollen oogleden, het mengsel van bloed en snot dat uit zijn neus droop, en de haveloze baard die zijn mond aan het zicht onttrok, zag hij eruit als een oermens die gewond was teruggekeerd van de jacht. Alsof hij zich nu pas realiseerde dat zijn belagers waren gevlucht, duwde hij zichzelf langzaam overeind. Mevrouw Yeom haalde haar zakdoek tevoorschijn en knielde bij hem neer.

Zoals te verwachten, drong onmiddellijk een penetrante en misselijkmakende geur haar neus binnen. Met ingehouden adem stak ze de zakdoek naar de man uit. Hij schudde zijn hoofd en veegde zijn neus af met de mouw van zijn jack. Ze betrapte zichzelf op de vrees dat haar tasje bevlekt zou raken met zijn bloed, wat ze een verwerpelijke gedachte van zichzelf vond.

‘Weet u zeker dat het gaat?’

Hij knikte en keek haar onderzoekend aan. Door zijn aan-

dachtige blik vroeg ze zich even af of ze misschien iets verkeerd had gedaan, en bovenal wilde ze zo snel mogelijk hier weg. Het werd tijd dat ze haar buidel tasje terugkreeg.

‘Dank u wel. Dat u op mijn spullen hebt gepast.’

De man pakte het tasje, dat hij met zijn linkerhand omklemde, met zijn rechterhand over en reikte het aan. Maar precies op het moment dat Mevrouw Yeom het wilde aanpakken, trok hij het weer terug naar zijn borst. Hij nam haar van top tot teen op en maakte het tasje open.

‘Wat doet u nu?’

‘Is dit... uw tasje?’

‘Ja, natuurlijk. Daarom wist ik dat ik u hier zou vinden. Weet u dan niet meer dat u mij hebt gebeld?’

Mevrouw Yeoms stemming stond op het punt te worden verpest door de ongegronde achterdocht van de man. Hij gaf geen blijk haar vraag te hebben gehoord, rommelde in haar tasje, viste haar portemonnee eruit en inspecteerde haar ID-kaart.

‘Uw BSN... g-graag.’

‘Zeg, denkt u soms dat ik u voor de gek houd?’

‘Ik moet het zeker weten. Ik heb de v-verantwoordelijkheid om dit terug te g-geven aan de eigenaar.’

‘U hebt toch mijn pasfoto voor u? Kijk maar eens goed.’

De man knipperde met zijn gezwollen ogen en keek beurte- lings naar de ID-kaart en Mevrouw Yeom.

‘U... lijkt niet... op deze f-foto.’

Mevrouw Yeom was zo verbouwereerd dat ze als vanzelf met haar tong klakte. Maar boos werd ze niet.

‘Deze f-foto... is te oud,’ voegde de man eraan toe.

Klopt, het was geen recente foto, maar het was toch duidelijk haar gezicht, dat moest hij kunnen zien. Misschien was er iets mis met zijn ogen, vanwege zijn slechte gezondheid of zo. Of was ze daadwerkelijk onherkenbaar oud geworden?

‘Geef me... uw BSN.’

Sjonge jonge. Ze slaakte een korte zucht, maar sprak vervolgens langzaam en geprononceerd.

‘Vijf, twee, nul, zeven, twee, vijf – xxxxxxx. Nou goed?’

‘Dat k-klopt. Ik moest het even... controleren. V-Vindt u niet?’

Terwijl de man met zijn ogen om bevestiging vroeg, duwde hij haar ID-kaart weer in de portemonnee en gaf die samen met haar buideltasje terug. Nu alle ophef achter de rug leek te zijn, werd ze overspoeld door dankbaarheid. Iemand die andermans spullen met gevaar voor eigen leven beschermt en de vermeende eigenaar aan een grondige identiteitscontrole onderwerpt, moest over een groot plichtsbesef beschikken.

Op dat moment kwam de man kreunend overeind. Ook Mevrouw Yeom stond haastig op en pakte de 40.000 won uit haar portemonnee.

‘Kijkt u eens.’

Ze voelde de man aarzelen zodra hij het geld zag.

‘Dit is voor u.’

In plaats van naar het geld te grijpen graaide hij in de zak van zijn jack en haalde een curieuze prop tissues tevoorschijn. Daarmee veegde hij zijn bloedneus af. Toen draaide hij zich om en liep weg. Mevrouw Yeom bleef staan met het nu onbestemde geld in haar uitgestrekte hand en keek de man na. Hij strompelde terug naar het winkeltje waar hij van zijn lunchbox had zitten eten, en boog voorover. Mevrouw Yeom volgde hem.

Voor de ingang van de winkel staarde hij naar de puinhoop die zijn omgekieperde lunchbox had veroorzaakt en begon in zichzelf te praten. Daarna klonk er een diepe zucht. Mevrouw Yeom bleef een tijdje van achteren naar hem kijken, boog zich toen naar hem toe en tikte hem op de schouder. Toen hij omkeek, keek ze hem aan zoals wanneer ze een timide leerling moed insprak.

‘Meneer, komt u anders even met mij mee. Goed?’

Toen ze op het punt stonden het stationsgebouw te verlaten, aarzelde de man even. Hij had iets weg van een herbivoor die de vertrouwde boezem van de vrije natuur verliet en weigerde om het asfalt te betreden en in een vrachtwagen te stappen. Mevrouw Yeom spoorde hem met handgebaren aan om naar buiten te lopen en samen wandelden ze door de straten van de wijk Garwol. Hij paste zijn snelheid zo aan dat hij een paar stappen achter haar bleef lopen, en zij liep met korte snelle passen in de richting van de wijk Cheongpa. De herfst liep op zijn einde en de vruchten die van de ginkgobomen op de stoep waren gevallen, stonken net zo erg als de man. Mevrouw Yeom vroeg zich af waarom ze het in haar hoofd had gehaald om hem mee te nemen.

Aangezien hij zijn vindersloon had afgeslagen, wilde ze hem op een andere manier belonen voor het feit dat hij haar buidel-tasje met zijn leven had verdedigd. Ze wilde het toejuichen dat hij zich netjes gedroeg, terwijl hij niet eens een dak boven het hoofd had. Door al die jaren voor de klas te hebben gestaan was de manier waarop ze haar leerlingen beloofde voor goed gedrag kennelijk een automatisme geworden. Bovendien was de Bijbel haar met de paplepel ingegoten en wilde ze een barmhartige Samaritaan zijn voor deze dakloze man, die ook een barmhartige Samaritaan voor haar was geweest.

Toen ze na een kwartier het einde van de sombere straat achter het station bereikten, kwam een groot, glimmend kerkgebouw in zicht. Omdat ze zich in de buurt van de Sookmyung Universiteit voor Vrouwen bevonden, liepen studentes in spijkerbroeken en vestjes kwebbelend voorbij en voor de deur van een eenvoudig eethuis dat via tv beroemd was geworden, stond een lange rij wachtenden. Mevrouw Yeom keek over haar schouder en zag dat de man zowat in trance raakte van wat er om hem heen allemaal gebeurde. Sommige mensen liepen echter met een grote boog om hen heen. Enerzijds was ze benieuwd hoe zij

– als tweetal – eruitzagen in andermans ogen, anderzijds baarde die vraag haar zorgen. Want Cheongpa, de wijk waar ze nu doorheen liepen, was ook de wijk waar haar winkeltje zich bevond. Oftewel, háár wijk.

Terwijl de man als een soort wandelende staart achter haar aan slenterde, sloeg ze de straat richting de universiteit in, passeerde twee smalle zijstraten en arriveerde bij een kleine driesprong. Daar, op de hoek, was haar buurtwinkel. Zij was de eigenaresse van deze bescheiden onderneming, waar ze de man een nieuwe lunchbox kon aanbieden. Ze trok de deur open en gebaarde dat hij binnen mocht komen. Hij leek even te twijfelen, maar volgde haar toch.

‘Welkom! O, u bent het,’ zei Sihyeon, de kassamedewerker, met een glimlach, terwijl ze vlug haar telefoon opzijlegde. Mevrouw Yeom glimlachte terug, maar zag Sihyeons gezicht van het ene op het andere moment verstarren zodra de man binnenkwam.

‘Geen zorgen, hij is hier te gast.’

Bij het woord ‘gast’ trok Sihyeon een nog zuurder gezicht en staaarde de man schaamteloos aan. Ze heeft nog een lange weg te gaan voor ze zichzelf volwassen kan noemen, dacht Mevrouw Yeom, terwijl ze de man meetroonde naar de koelvitrine met lunchboxen. Ongeacht of hij begreep waar ze op uit was of niet, hij liep zwiiggend achter haar aan.

‘U mag uitkiezen. Wat u maar wilt.’

De man keek haar vragend aan.

‘Ik run deze winkel, dus u hoeft zich niet in te houden. Leef u uit.’

‘Oké... Uhm... Eh?’

De man stond al te likkebaarden, maar viel opeens stil en staaarde met open mond voor zich uit.

‘Wat is er? Ziet u niets wat u lekker vindt?’

‘Geen... lunchbox... van Chan-ho Park.’

‘Dit is geen GS25. Die van Chan-ho Park verkopen ze alleen bij de GS25. Maar we hebben hier ook allerlei lekkers. Kies maar.’

‘Die van Chan-ho Park... zijn het lekkerst.’

Mevrouw Yeom had genoeg van dit geneuzel over een bestseller van een rivaliserende winkelketen, pakte de grootste lunchbox uit de vitrine en duwde die in zijn handen.

‘Neem deze maar. “Feestbanket lunchpakket”. Lekker hoor, al die verschillende hapjes.’

De man pakte de box aan en begon secuur het aantal gerechten te tellen. Twaalf stuks. Ja, meneer, een waar koningsmaal voor iemand als jij, zei Mevrouw Yeom in gedachten. Zodra hij zijn inspectie had volbracht, hief hij zijn hoofd en boog licht naar Mevrouw Yeom. En alsof de plek voor hem bestemd was, liep hij naar de plastic tafel voor de ingang van de winkel.

De man schoof aan bij het groene ronde tafeltje. Alsof hij een kostbaar object in handen had, nam hij het doorzichtige deksel van de lunchbox. Uiterst behoedzaam trok hij de houten eetstokjes van elkaar los om daarmee een kleine hap rijst in zijn mond te stoppen. Mevrouw Yeom sloeg hem van een afstandje gade, liep toen terug naar de schappen, pakte een beker kant-en-klare *doenjangguk* en legde die bij de kassa op de toonbank. Sihyeon begreep wat van haar werd verwacht en scande de barcode. Mevrouw Yeom goot de beker vol met heet water, pakte een plastic lepel en liep naar buiten.

‘Neem dit erbij. Soep maakt iedere maaltijd beter.’

De man keek afwisselend naar de soep van sojabonenpasta en het gezicht van Mevrouw Yeom, en voordat ze überhaupt de tijd had gehad om hem de lepel te geven, nam hij een grote slok uit de beker. De stomende hitte leek hem niet te deren, want hij slurpte de helft van de beker leeg, knikte naar Mevrouw Yeom en nam zijn stokjes weer in de hand.

Ondertussen liep Mevrouw Yeom terug naar binnen om een bekertje water voor hem te halen, dat ze vervolgens naast hem op tafel zette. Ze ging tegenover hem zitten en keek toe. Hij zag eruit als een beer die aan een honingraat kloof, of hij nu uitgehongerd was omdat hij net uit zijn winterslaap was ontwaakt of een vetvoorraad moest opbouwen omdat zijn winterslaap juist in aantocht was. Hoe kwam hij aan dat forse lijf? Voor een dakloze kon het niet makkelijk zijn om drie maaltijden per dag bij elkaar te sprokkelen. Bestond er een verband tussen zwaarlijvige daklozen en de hoge mate van overgewicht onder armere bevolkingsgroepen? Ach, misschien kwam het gewoon doordat hij zijn eten zo snel naar binnen schrokte.

‘Rustig aan. Niemand gaat het van u afpakken.’

De man keek haar aan met een rode rand van kimchivocht om zijn lippen. In zijn ogen zag ze niet langer de bedachtzaamheid van daarstraks, maar eerder een soort meegaandheid.

‘Het smaakt... g-goed.’

De man keek naar het etiket op het deksel van de lunchbox en voegde eraan toe: ‘Echt een f-f-feestbanket...’

Zonder zijn zin af te maken boog hij licht naar Mevrouw Yeom, waarna hij nog een slok van zijn soep nam. Nu hij zich enigszins op zijn gemak leek te voelen en zijn grootste honger was gestild, leek hij een beetje op te kikkeren. Terwijl hij een van de laatste stukjes viscake tussen zijn stokjes klemde, voelde Mevrouw Yeom een soort voldoening over zich komen. In de toewijding waarmee hij de laatste paar kruimels een voor een in zijn mond stopte, zag ze een glimp van de grootsheid van het leven.

‘Als u voortaan honger hebt, bent u hier welkom. Er staat altijd een lunchbox voor u klaar.’

Hij hield zijn stokjes stil en staaarde haar met grote ogen aan.

‘Ik zal het personeel vertellen dat u er niets voor hoeft te betalen.’

‘B-bedoelt u een box die over de d-datum is?’

‘Nee, ik bedoel een verse. Waarom zou ik u iets geven wat niet meer goed is?’

‘Werknemers... eten w-wat niet meer houdbaar is. Dat vind ik... g-geweldig.’

‘Bij ons in de winkel krijgt niemand eten dat over de datum is. Mijn werknemers niet en u ook niet. U mag altijd een verse pakken. Dat ga ik ze vertellen.’

Hij was even van zijn à propos, boog toen nogmaals en worstelde verder met de restjes viscake. Toen pas reikte ze hem de lepel aan die ze van binnen had meegebracht. Hij pakte hem aan en aarzelde, als een chimpansee met een smartphone in handen, maar even later begon hij de viscakes ermee bij elkaar te schrapen, zoals wanneer je voor het eerst in lange tijd op een fiets stapt en het trappen aan je spiergeheugen overlaat. Tevreden bracht hij de lepel naar zijn mond.

‘Dat was... l-lekker. Dank u wel,’ zei hij, terwijl hij opkeek van de glimmend schone lunchbox en Mevrouw Yeom aanstaarde.

‘Ik ben degene die ú moet bedanken. Voor mijn tasje.’

‘Eigenlijk... Twee m-mannen hadden uw tasje bij zich.’

‘Twee mannen?’

‘Ja... Ik werd b-boos en stal het terug... Uw p-portemonnee zat erin...’

‘U hebt mijn tasje gestolen van mannen die het van mij hadden gestolen? Om het aan mij terug te geven?’

De man knikte en dronk van het bekertje water dat ze op tafel had gezet.

‘Twee mannen... kan ik hebben. Drie... is een ander verhaal. Die gasten... krijg ik nog wel.’

Alsof de herinnering aan het gevecht op het station zijn woede deed oplaaieren, grijsde hij zijn tanden bloot. Zijn gele tanden en het rode peperpoeder dat eraan kleefde waren geen feest voor het oog, maar omdat Mevrouw Yeom de durf en de

pit waarmee hij sprak op waarde wilde schatten, streek ze haar frons glad.

De man dronk het bekertje water leeg en keek om zich heen.

‘W-Waar... zijn we... eigenlijk?’

‘Deze buurt? Cheongpa. Dat staat voor “groene heuvel”’

‘Groene... heuvel... Wat mooi.’

Hij krulde zijn mondhoeken, half verscholen achter zijn dikke baard, raapte toen zijn lege lunchbox en soepbeker bijeen en stond op. Alsof dit alles een logische gang van zaken was, gooide hij het afval in de prullenmand voor recycling, liep terug naar Mevrouw Yeom en veegde zijn mond schoon met het propje tissues uit zijn jaszak. Vervolgens maakte hij een diepe buiging en liep weg.

Mevrouw Yeom staarde hem een tijdje na, terwijl hij terugliep naar Station Seoel als een van haar medewerkers die op huis aan ging. Toen ze de winkel binnenstapte, werd ze begroet door de pretoogjes van Sihyeon, die haar meteen het hemd van het lijf begon te vragen. Mevrouw Yeom vertelde haar het hele verhaal, van het moment in de trein waarop ze zich realiseerde dat ze haar buideltasje was verloren tot het gesprek met de dakloze aan de tafel voor de winkel. Sihyeon reageerde herhaaldelijk met een ingehouden ‘O god, nee toch’, half verbaasd, half bezorgd.

‘Hij heeft iets, die man. Met zijn gezond verstand kan ik niet geloven dat hij dakloos is.’

‘Lijkt mij een doodnormale zwerver... Als ik u was, zou ik gauw kijken of alles nog in uw portemonnee zit.’

Mevrouw Yeom bestudeerde de inhoud van haar buideltasje. Alles was er nog. Ze lachte naar Sihyeon als om te zeggen ‘Zie je wel?’ en pakte haar ID-kaart uit haar portemonnee.

‘Kijk eens naar de foto. Herken je me?’

‘Als twee druppels water. Afgezien van een grijze haar hier en daar, bent u geen steek veranderd.’

Mevrouw Yeom keek nogmaals van dichtbij naar de pasfoto. Nee, zo zag ze er niet meer uit.

‘Ik geef het niet graag toe, maar hij heeft gelijk.’

‘Hè?’

‘Hij is eerlijk. En jij bent veel te beleefd.’

Ze instrueerde Sihyeon om de forse dakloze man bij ieder bezoek een lunchbox te geven, wanneer hij ook maar langskwam, en om die opdracht onder alle medewerkers te verspreiden. Sihyeon trok een geërgerd gezicht en begon de instructies over te typen in de groepschat van het personeel. Mevrouw Yeom keek de winkel vergenoegd rond, totdat de moed haar plotseling in de schoenen zonk. Ze kon zich met geen mogelijkheid herinneren welke klanten er allemaal waren langsgeslagen terwijl de man zijn lunchbox had opgegeten. De vrees dat ze nu echt dement begon te worden, gaf haar een bittere nasmaak. Toch had iemand haar vandaag een weldaad bewezen, die zij met een weldaad had beantwoord. Daarmee besloot ze de dag als een goede dag te bestempelen.

‘Maar gaat u nu niet meer naar Busan?’

‘Och jee, wat ben ik toch een goudvis.’

De dag was nog niet voorbij. Ze moest vanavond nog naar Busan, ook al zou ze midden in de nacht arriveren. Morgen werd daar de uitvaart van haar nicht gehouden en aansluitend zou ze een paar dagen in Busan blijven.

Ze stopte haar buidel tasje diep in haar rugzak en liep terug naar Station Seoel.

Na een verblijf van vijf dagen in Busan keerde Mevrouw Yeom terug naar Seoel en bracht meteen een bezoekje aan haar winkel. Sihyeon, die een stel hielp met het afrekenen van twee blikjes frisdrank, begroette haar baas met een verwelkomende blik. Zodra het stel de winkel uit liep, kwam Sihyeon achter de toonbank vandaan en liep naar Mevrouw Yeom toe. Nadat ze de

gebruikelijke nieuwtjes hadden uitgewisseld, boog Sihyeon op eens dicht naar Mevrouw Yeom toe en zei, alsof ze het geen moment langer voor zich kon houden: ‘Baas, die man komt hier echt elke dag. Hij heeft geen dag gemist.’

‘Wie bedoel... O, de dakloze?’

‘Ja. Hij komt altijd tijdens mijn werktijden, eet een lunchbox en vertrekt weer.’

‘Niet als er iemand anders achter de kassa staat?’

‘Nee, alleen als ik er ben.’

‘Heeft hij soms een oogje op je?’ grapte Mevrouw Yeom.

Sihyeon keek alsof ze gruwelde van het idee en wierp haar een giftige blik toe. Mevrouw Yeom stelde haar gerust door te zeggen dat het een geintje was, en lachte het weg.

‘Nu ik erover nadenk,’ zei Sihyeon, ‘hij komt niet zomaar tijdens mijn dienst, hij komt altijd stipt om acht uur ’s avonds, wanneer we de producten die over de datum zijn opruimen.’

‘Wat? Ik had toch gezegd dat jullie hem een verse lunchbox moeten geven?’

‘Weet ik. Maar als ik zeg dat hij een verse box uit de koeling moet pakken, blijft hij volhouden dat hij een oude wil, alsof zijn leven ervan afhangt.’

‘Dan nog, ik heb gezegd dat we hem iets vers te eten zouden geven... Die belofte moeten we nakomen.’

‘Sorry, baas, maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan. Als hij bij de toonbank blijft mopperen dat hij zo nodig een oude wil, dan ruikt het hier meteen naar een zwijnenstal. Het is alsof er ergens in de winkel een grote drol ligt te meuren. Het is al eens voorgekomen dat klanten hem bij de toonbank zagen staan en direct weer naar buiten liepen. Wat moet ik dan doen? De enige oplossing is om hem te geven wat hij wil, zodat hij tenminste naar buiten gaat. En dan de boel goed laten doorluchten.’

‘Nou, nou. Oké.’